

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. július 30.
(csütörtök)**

Szepesy László

ÚJABB ESÉLY

Énekek: 130, 223,1-2. 5-6

Alapige: Jónás 3,1-2

„és lőn az Úrnak szava Jónáshoz másodszor is, mondván: *kelj fel, menj Nínivébe, a nagy városba, és hirdesd neki azt a beszédet, amit én parancsolok neked.*”

Imádkozzunk!

Köszönjük mennyei Édesatyánk, hogy Te vagy a mi erősségünk, kősziklánk és várunk, és hogy Te valóban megsegítesz bennünket minden helyzetben. Hálát adunk neked, hogy Tehozzád fordulhatunk, és teljes szívből Hozzád kiálthatunk szüntelen, akár örömben, akár szomorúságban, akár megpróbáltatások közepegye legyünk. Köszönjük Neked, hogy ezen a mai napon is velünk voltál és kegyelmeddel őrizted bennünk a hitet, amely Rád tekint, amely Hozzád irányít bennünket.

Köszönjük Neked, hogy Jézus Krisztus golgotai kereszthaláláért a mai napon is annyi áldást kaphattunk, és hogy ma is gyermekeidként élhattünk. Köszönjük, hogy kegyelmet is az Ő áldozatáért remélhetünk minden elkövetett bűnünkre, de nemcsak kegyelmet, hanem azt, hogy kedvesek legyünk Teelőtted, és hogy igéd-del megajándékozz minket.

Kérünk is most, amikor összejöttünk neved imádására, magasztalására, a Te igédre való figyelésre, hogy ajándékozz meg bennünket a Te szavaddal. Segíts megértenünk, elfogadnunk, elhinnünk és megcselekednünk mindazt, amit Te kijelentesz nekünk. Kérünk, hogy Szentlelked által munkálkodj szívünkben, segíts gyümölcsöző életet élnünk, és az engedelmesség Lelkével támogass bennünket. Jézusért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

A Bibliában sok helyen találkozhatunk azzal a kifejezéssel, hogy szólt az Úr szava valakihez. A legtöbb próféta átélte, tapasztalta ezt, hogy Isten külön megszólította őket álom, vagy látomás útján, és elmondta parancsait, akaratát nekik.

Nem volt ez egy új dolog Jónás esetében sem. Ha csak azt olvasnánk Jónás könyvének 3. fejezete elején, hogy szólt az Úr szava Jónáshoz, akkor nem kellene különösebben kitérnünk erre az ígére, mivel már sok igehirdetést hallhattunk arról, hogy mit jelent az, hogy az Úr megszólít bennünket.

De a felolvasott igeversben nem csupán ezt olvastuk, hanem maga a próféta hangsúlyozza azt, hogy másodszor szólt őhozzá az Úr, és ráadásul ugyanazt a parancsot adta neki, mint amikor először szólította meg. Ez a másodszor szó arra utal, hogy mindazok után, amit a próféta tett, hogy elfutott az Úr színe elől, hogy nem engedelmeskedett neki, és hogy jobbnak találta a saját feje után menni, mint az Úrnak szolgálni, ezek után Isten mégis elküldi őt, és szolgálattal bízza meg. Azt is mondhatnánk – mai kifejezéssel élve –, hogy az elbukott próféta kapott egy második esélyt. Mindez önmagában véve csodálatos dolog, hogy Jónást újból megbízást kap a szolgálatra, mert ez Isten kegyelmének a jele. És ez nagyon nagy kegyelem, hogy az engedetlen gyermek kap egy újabb esélyt a szolgálatra.

Ugyanakkor sok kérdést is felvet Istennek ez a tette, amelyek mellett nem mehetünk el anélkül, hogy ne keresnénk ezekre választ. Példának okáért mondhatjuk-e azt, hogy minden ember megérdemel egy újabb esélyt? Még akkor is, ha valakinél azt tapasztaljuk, hogy valamiben elbukott, és 100-szor kap újabb esélyt, de 101-edszerre is ugyanúgy elbukik, mint korábban? Az ilyen embernek is ad Isten újabb esélyt? Vagy: tegyük fel a kérdést, hogy mindenki számára adódik második esély, amit Jónás is kapott? Vagy: miben különbözik az, hogy Isten valakit személyesen megbíz egy szolgálattal (mint ahogy Jónáshoz szólt és rábízta a szolgálatot), attól, amikor ezt Isten az egyházon, rajtunk, embereken keresztül teszi meg?

Mindezekre a kérdésekre választ keresve – nemcsak a felolvasott 2 igevers, hanem a teljes Szentírás alapján – az alábbiakról szeretnék ma este beszélni. Először arról, hogy mit mond az Ige, hogy van-e összefüggés bukásaink és a nekünk adott második esély között? Másodszor, hogy Isten kegyelme milyen hatással tud lenni az elbukott hívő emberre? Harmadszor: hogyan ismerhetjük fel Isten kegyelmét mi, gyülekezetként? Hogyan ismerhetjük fel azt, ha az egyik testvérünk elbukott, de Isten, könyörülve rajta, újabb esélyt adott neki? És negyedszer pedig, hogy mi a nekünk adott újabb esély haszna a hitűnkre nézve. Nézzük meg, hogy mit mond mindezekről a Szentírás.

1. Először is azt a kérdést járjuk körbe, hogy van-e összefüggés bukásaink és a nekünk adott második esély között? Konkrét példákon keresztül hadd tegyem fel kérdésként így, hogy például megbíznánk-e egy olyan embert az ige hirdetésével, Isten szolgálatával, aki korábban megtagadta azt, hogy az Urat képviselje, és mindent megtett, hogy neki Istenről ne kelljen beszélnie? Például: Jónás mindent megtett, hogy ne hogy elvégezhesse ezt a szolgálatot. Vagy hagynánk-e, hogy egy lelki vezető – gyülekezetben belül akár egy csoportvezető, akár presbiter, akár lelkész –, aki házasságtörő, aztán gyilkos lett, hogy ő vezesse mégis az egyházunkat vagy egy gyülekezetet? Merész kérdés ez, de szentírásbeli példa (majd később kitérek rá, hogy kinél). Vagy éppen mit szólnánk ahhoz, ha egy olyan ember prédikálna nekünk Krisztusról, akiről tudjuk, hogy a nyilvánosság előtt többször még azt is tagadta, hogy ismeri Őt? Letagadta, hogy neki kapcsolata van Jézus Krisztussal. Más szemszögből feltéve a kérdést: egy hívő ember bukása, egy súlyos bűn

elkövetése életre szólóan alkalmatlanná tesz valakit arra, hogy a későbbiekben valamikor az Úrnak szolgáljon? Ha valaki súlyos bűnt követ el, akkor azon örökre rajta kell, hogy maradjon bűnének bélyege, és ki kell őt zárni minden szolgálatból, mert hiteltelenné vált?

Tegyük még aktuálisabbá és személyesebbé a kérdést! Személy szerint mi hallgatnánk-e egy olyan presbiterre, csoportvezetőre vagy lelkészre, aki a fent felsoroltak közül (házasságtörés, gyilkosság, szolgálat megtagadása, Krisztus megtagadása) valamelyiket elkövette? Hallgatnánk-e az ilyen emberre? El tudunk-e vonatkoztatni a korábban elkövetett bűnöktől, vagy olyan súlyos akadályt képeznek a szívünkben ezek, hogy nem vagyunk képesek Isten áldásait azon az emberen keresztül elvenni és megkapni, mert mindig az a bűn jut eszünkbe a másíkról? Nehéz kérdések ezek, de a Jónással történtek arra készítetnek minket, hogy őszintén válaszoljunk rájuk.

Mert Jónás próféta szántszándékkal követte el ezeket a bűnöket: el akart menekülni az Úr elől, megtagadta az igének való engedelmességet, és mindent megtett azért, hogy az Isten akarataival ellentétesen cselekedjen. És ezek után kérdezhetnénk, hogy ezzel nem vált végképp alkalmatlanná a szolgálatra? Miért küldi el Isten őt másodszor is, ha első alkalommal is elbukott? Talán mennyei Atyánk humanista lenne? (A humanisták azt gondolják, hogy mindenki megérdemel egy második esélyt.) Nem hiszem, hogy ez így lenne. Isten nem ad mindenkinek második esélyt. Gondoljunk csak Áron főpap fiaira, Nádábra és Abihúra. Ez a 2 férfi idegen tűzzel akart áldozni az Úrnak, azzal ellentétesen, ahogy a törvényben le volt írva. És Isten azonnal halállal büntette őket, nem kaptak második esélyt, mint Jónás. Vagy gondoljunk Anániásra és Szafírára az Újszövetségből, akik hazudtak abban a dologban, hogy eladták a birtokukat, és azt mondták, hogy a teljes összeget odaadják az Úrnak, közben pedig félretettek abból maguknak egy nagyobb összeget. Lett volna lehetőségük a bűnbánatra, mégsem vallották be bűnüket, és ezek után Isten halállal büntette meg őket, nem kaptak egy újabb esélyt. Isten nem humanista! Nem mindenkinek ad még egy esélyt, ezt be kell látnunk a Szentírás alapján. Ő szuverén Úr: a saját akarata szerint cselekszik, és a saját döntése alapján ad valakinek újabb lehetőséget, kegyelmet, és valakinek pedig nem.

De a kérdés mindig fennáll: akkor Jónás miért kapott egy újabb lehetőséget? Méltóbb volt rá, jobban megérdemelte az újrakezdés lehetőségét, vagy az ő bűne kisebb volt, mint az említett embereké? Egyik felelet sem igaz. Jónás nem volt sem méltóbb Isten bizalmára – mert azt egyszer már eljátszotta –, és bűne is olyan súlyos volt, hogy halált érdemelt. Ő maga ismeri be bűnének súlyosságát akkor, amikor azt mondja a hajósoknak, hogy „vessetek engem a tengerbe, mert csak akkor csillapszik le a vihar, csak akkor kisebbedik Isten haragja”. Ha viszont nem volt méltó a szolgálatra, nagy volt a bűne, akkor hogyhogy újabb esélyt kapott? Addig könyörgött imádságban Istennek, amíg Isten meg nem unta, és azt mondta, hogy „hagyjál már, inkább neked adom a szolgálatot”? Tudjuk jól, hogy nem így működnek a dolgok.

A választ egyedül Isten kegyelmében találhatjuk meg. Isten könyörült Jónáson, és ezért kapott egy újabb esélyt, nem pedig azért, mert megbízhatóbb volt, mint régen. A bukás valóban rámutatott bűnösségére, és a mi bukásaink is rámu-

tatnak arra, hogy mennyire hűtlenek és alkalmatlanok tudunk lenni Isten szolgálatára. Ezért önmagunkban valóban nem lennénk méltóak arra, hogy egy újabb szolgálattal bízson meg bennünket Isten. És ezt látjuk is a gyakorlatban, hogy vannak olyan emberek, akik egyszer elbuknak, és nem lesznek többé Isten szolgálói. Gondoljunk csak Saul királyra: Isten elvetette őt, mert elbukott, és ő többé nem kelt fel, nem találta meg az igazi megtérés és bűnbánat helyét. De Isten kegyelme révén igenis lehetséges az, hogy egy hívő ember újabb esélyt, kegyelmet kapjon.

2. És itt érkezünk el a második kérdésünkhöz: Isten kegyelme milyen hatással tud lenni a bukott emberre? Ha valaki megkapja Istentől az elkövetett bűnére a bocsánatot, a kegyelmet, akkor az befolyásolja-e azt, hogy az adott illető alkalmas legyen az Istennek való szolgálatra? És itt hangsúlyoznám, hogy az Istentől kapott bocsánatról beszélünk, nem pedig arról, hogy egy ember bocsátott meg a másiknak. Miért kell ezt hangsúlyozni? Azért, mert ha én megbocsátok valakinek, akkor Isten Lelke az én szívemben visz véghez egy változást, másként tudok hozzáállni a testvéremhez: megbocsátva, nem a bűnére nézve. De attól még, hogy én megbocsátok, az még nem garancia arra, hogy a másik ember szívében is változás történik, hogy ő maga alkalmasabb lesz Isten szolgálatára. Azonban ha Isten az, aki megbocsát nekünk, ha Ő az, aki kegyelmet ad, és megszabadít minket, akkor ez a kegyelem meg tudja változtatni az ember szívét. És ez az, amivel oly sok esetben, nem számolunk, azzal, hogy a másik embert Isten kegyelme igenis megváltoztathatja még súlyos bukások után is.

Mert Isten kegyelme révén képes megújítani embereket, és addig alkalmatlanokat alkalmassá tenni a Neki való szolgálatra. Sok esetben ezért is engedi meg Isten, hogy a hívők elbukjanak, és azért bünteti meg őket, hogy alkalmasakká tegye őket a szolgálatra. Jónás próféta is, mikor az első megbízást kapta, alkalmatlan volt arra. Miért? Mert a félelem úrrá lett a szívében, nem tudta azt legyőzni hitel. Isten ígéje és parancsa sem volt kellő súlyú számára, mert könnyedén ellene mondott, és az ellenkezőjét tette, mert nem volt neki olyan mérvadó. És mindezek után a saját feje után ment, és azt gondolta, hogy elfuthat Isten elől, és még azt sem gondolta végig, hogy ennek komoly következményei lehetnek az életében, azazhogy Isten megharagudhat rá, és megbüntetheti őt.

Azonban a vihar és a halban eltöltött idő után valami megváltozott Jónásban. Nem azért, mert vihar tört ki, és nem azért, mert a halban volt, hanem azért, mert Isten megkegyelmezett neki, megszabadította őt. És mi sem bizonyítja ezt jobban, hogy az a Jónás, akit partra vetett a hal, teljesen más volt, mint előtte. Isten ugyanazt a parancsot adja neki, de úgy, hogy közben semmilyen körülmény nem változik, a feladat is ugyanaz: „menj el Ninivébe, hirdesd azt, amit én mondok neked”. Ugyanúgy egyedül volt Jónás, ugyanúgy félhetett a kiszolgáltatottságtól, a veszélytől, hogy az emberek elfogják, börtönbe vetik. Semmi nem változott meg a feladatban, de Jónás mégis megváltozott. Mert amikor az Úr ezt parancsolta neki, azonnal elindult. Ő maga is hangsúlyozza ezt, hogy amint hallotta, az Úr beszéde szerint cselekedett, elindult, és szembe mert nézni a többszázézes lakosú várossal, és merte hirdetni nekik az ígét. Az Úr szabadításában bízott, amit meg is tapasztalt, hogy Ő, az urak Ura a leghetetlenebbnek tűnő helyzetekből is képes

minket megszabadítani, ő ezt átélte, megértette. Jónás imádságának fő mondanivalóját ebben foglalja össze a próféta, hogy „*az Úré a szabadítás*”. Ezt értette meg ő! A szívében tehát Jónás megváltozott. Mitől? Nem a haltól, nem a vihartól, hanem Isten kegyelmétől. Isten kegyelme képes megújítani az elbukott embert. Képes bátrabbá, figyelmesebbé, hűségesebbé és engedelmesebbé tenni bennünket.

Látjuk tehát, hogy a bukott ember élete igenis megváltozhat az Úr kegyelme révén, mert Isten a bukott hívő embert is fel akarja használni saját tervei megvalósításában. És ezt a Szentírás számos igehelye alátámasztja. Ezt fogalmazza meg Dávid király is a 68. zsoltár 19. versében, amelyben arról beszél, hogy Jézus Krisztus embereket vitt fel magával a mennybe, és közöttük pártütők is voltak. Ezzel Dávid azt fejezi ki, hogy Isten kegyelméből felhasználja az elbukott hívő embereket is, akik fellázadtak Isten ellen. Jónást is így használta fel, mert ami addig akadályt jelentett a próféta számára, az a megszabadított Jónásnak hit által legyőzhetővé vált. Ezt fogalmazza meg János apostol az 1János 5,4-ben, amikor azt mondja, hogy: „*az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk*”. Isten Jónás hitét erősítette meg kegyelme révén, és ami addig akadály volt az ő szívében (a félelem, a várostól való idegenkedés) az a megerősített hit számára már nem jelentett akadályt, mert hit által Isten legyőzi az igazi akadályokat: önmagunkat és a világ akadályait.

Ugyanígy újíttotta meg Isten az aranyborjút készítő Áront, aki hívő volt, amikor készítette azt, de elbukott. Ugyanígy újíttotta meg a paráznává és gyilkossá vált Dávidot (ő az, akit korábban említettem). Mert bár Dávid gyilkos és házasságtörő lett, Isten mégis megújította őt, és nem vette el tőle a királyi széket. Ugyanígy újíttotta meg a Krisztust megtagadó Péter apostolt is. Mindannyian, hívő létükre nagyot buktak, de Isten kegyelme révén megújítottak, és megmaradhattak szolgálatukban, nem fosztattak meg attól.

3. A következő kérdés, amiről beszélnünk kell, az az, hogy hogyan ismerhetjük fel Isten kegyelmét mi, emberek? Azért kell ezt a kérdést feltenni, mert az Igében azt olvassuk, hogy az Úr szólt Jónáshoz, és még egyszer megbízta a szolgálattal. Ez régen így is történt Isten embereivel. De manapság ez nem így történik. Mi hogyan ismerjük fel azt, ha az Úr megkegyelmez az egyik elbukott testvérünknek, és szolgálatot bíz rá? A válasz ott van Jónás és a többi említett bibliai alak példájában. Miről ismerhető fel Isten kegyelme a bukott ember életében?

Az első dolog, amiben láthatjuk ezt a kegyelmet, a bűnbánat. Mind Dávid, mind Jónás, mind Péter bánták, és egyenesen fájlalták mindazt, amit elkövettek. És ez a fájdalom, ez az őszinte bűnbánat Isten kegyelmének a munkája volt. Azután, másodszor, azt is észre kell vennünk, hogy a bűnbánat mellett nem maradt meg a sajnálkozásnál és a fájdalomnál, hanem Istenhez fordultak és Őtőle kértek bocsánatot, és kértek és reméltek szabadítást, mert a kegyelem Istenhez visz közelebb. És az az ember, aki elbukott, de megújítottak, annak helyre kell, hogy álljon a kapcsolata Istennel. És ezért a kegyelem Őhöz visz minket vissza. Harmadszor: Isten kegyelmét megkapva a bukott ember elhiszi a szabadítást. Nemcsak kéri, nemcsak imádkozik, hanem hittel megragadja és elfogadja. Negyedszer pedig, ismerve saját hajlandóságát a bűnre, alázatossá válik: ezek után nem a saját elképzelései szerint próbál meg élni, nem magasztalja fel saját szívének

gondolatait, vágyait, hanem azt fogja kérdezni: „*Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?*”. Ebben mutatkozik meg az igazi alázata. És mindezek pedig az Úrhoz való visszatérést, a bűnből való megtérést jelentik. Ha mindezeket látjuk testvéreinken, akik elbuktak, akkor jó reménységgel lehetünk felőlük. Az ilyen emberekben Isten kegyelme munkálkodik.

Mindemellett pedig az Isten iránti engedelmisségben, a Hozzá való hűségben is látnunk kell az állhatatosságukat. Pál apostol leveleiben és más bibliai könyvekben is azt találjuk, hogy a szolgálatot kipróbált emberekre bízunk. Attól még, hogy valaki elbukik, de kegyelmet kap, attól még úgymond meg kell próbálni az ő hitét. Először kisebb felelősséggel járó szolgálatokat kell rábízni, és hogyha abban megmarad hűséggel és állhatatossággal, ha az akadályok és minden küzdelem ellenére is hűséggel végzi a szolgálatot, és egyedül Istenben reménykedik, akkor az az ember kipróbált, arra többet lehet bízni. Mivel mi, emberek nem látunk egymás szívébe, ezért ezeket a külső megnyilvánulásokat (a bűnbánatot, a reménységet, a könyörgést, a hitet, a hűséget, a kipróbáltságot) kell keresnünk a testvéreinkben. És higgyük el, hogy Isten képes a legnagyobb bukásból is megszabadítani és megváltoztatni bennünket. Az Úr képes gyilkosokat is megváltoztatni, mint ahogy azt Dávid esetében is tette. De Isten ezt a hatalmát leginkább egy hitetlen emberen keresztül akarta megmutatni, aki a későbbi Pál apostol lett, mert ő a halálos ellensége volt az evangéliumnak, de Isten kegyelme révén láthatjuk, hogy mint vált alkalmassá Isten igéjének hirdetésére és terjesztésére. De Isten nemcsak egy hitetlen életében mutatja meg ezt a változást, hanem a bukott hívó emberen keresztül is, mert a bukott hívó embert is képes megújítani.

4. Végezetül pedig azt a kérdést kell feltennünk, hogy mi a haszna a bukott ember hitére nézve annak, ha Isten újabb esélyt ad neki, újabb szolgálattal bízva meg őt. Azért kell ezt a kérdést feltennünk, mert sokan úgy gondolják, hogyha egy súlyos bűnt elkövető embernek egy újabb lehetőséget adunk, azzal csak a bűn felé taszítjuk őt. Mert azt gondoljuk, hogy ha könnyen megbocsátunk és újabb feladatot adunk, akkor azt fogja gondolni, hogy „hát az elkövetett bűn nem is olyan súlyos, hiszen már megint bíznak bennem, tehát akkor szabadon tehetek, amit akarok”. És attól fogunk félni, hogy akkor úgy fog gondolkozni, amit Pál apostol így fogalmazott meg, hogy cselekedjünk bűnt, mert minél több a bűn, annál nagyobb a kegyelem. Az ilyen embert valóban csak újabb bűnre sarkallja a kegyelem, azt az embert, akinek a bűnbánata csak látszat volt, aki csak színlelte azt, de a szívében nem volt valódi változás. Az ilyen emberek szolgálata hívása azonban nem Istentől van, hanem emberektől. Mert Isten nem hív el magának ilyen embert szolgálata nélkül, hogy megújítaná és megszabadítaná őt.

De az, aki bűneit őszintén fájlalja, az nem így fog gondolkozni. Annak számára Isten más célzattal adja ezt az újabb esélyt, az újabb megbízatást. Egyrészt azért adja, hogy Isten dicsősége jelenjék meg az ő életén keresztül, mert el tudja mondani, hogy „ilyen voltam, de Isten megújított engem”. És ezzel Isten dicsősége jelenik meg az elbukott, de megújított emberen keresztül. Másrészt viszont a bukott ember számára az, hogy Isten ismét szolgálatba állítja őt, annak a bizonyosságát jelenti, hogy Isten kibékült és megbékélt vele, mert Isten csak az övéinek ad ilyen elhívást. A hívó ember számára a szolgálatra való elhívás a kapott kegyelem bi-

zonyítéka, mintegy megerősítője annak: „az Úr ismét arra méltatott, bár méltatlan vagyok, hogy Neki szolgáljak”, mondhatta volna Jónás, mert az ő hitét is megerősítette ez az újabb megbízatás, hogy Isten megbékélt vele. Röviden: az, hogy valakire Isten szolgálatot bíz, azt jelenti, hogy megbocsátott neki, elfelejtette bűneit, és megbékélt vele, de csak azokra igaz ez, akiket igazán, személyesen elhív.

Jónás esetében is láthatjuk ezt. Az ismételt megbízatás a bukás után engedelmessé, készségessé tette a prófétát, és olyan szilárd hitet adott neki, amely képessé tette őt arra, hogy több százezer emberrel szemben ítéletet hirdessen. Nem kis feladat volt ez, és nagy veszéllyel járt. Bárki azonnal elfogathatta volna őt, börtönbe vettethette volna, és akár meg is ölethette volna. Jónást azonban az bátorította, hogy az Úr megbízta őt ezzel a szolgálattal, és ez neki már kiváltság és a hitét erősítő dolog lett. És az erősítette még, hogy tudhatta, „ha az Úr küldött engem, akkor Ő velem is van, és Ő az, aki engem végig kísér. Az Ő megbízatását hajtom végre, és az Ő jelenléte nekem elegendő”.

Jónás példájából, ismételt megbízatásából jól láthatjuk tehát, hogy Isten mint kegyelmez az elbukott hívő embernek, kegyelme által hogyan újíttja meg, milyen – a testvérei számára is látható – változások mennek végbe az ő szívében, és hogy hogyan tudja megerősíteni az elbukott hívő embert a neki adott újabb szolgálati lehetőség, a neki adott újabb feladat. Isten a bukásainkon keresztül formálni akar bennünket, és sok esetben új esélyt ad kegyelme által. Mi magunknak is meg kell tanulnunk ezt Őtőle, hogy egy adott testvérünk súlyos bűne, amit megbánt, megvallott, és kegyelmet kapott rá Istentől, hogy az ne válassza el őt mitőlünk, hanem Isten szolgálaként tudjunk ránézni, és megkapni mindazt a sok áldást, amit ő rajta keresztül ad nekünk. Jónás esetében konkretizálva: ha csak Jónás bukására tudtunk volna nézni – még akkor is, hogyha Isten megbízta volna őt –, akkor elutasítottuk volna Istennek neki adott kegyelmét.

De kik vagyunk mi, hogy ellent mondjunk Isten kegyelmének? Mert Ő kegyelmez valakinek, mi pedig még mindig a bűneit emlegetjük? Ő valakit ismételten szolgálatba állít, mi pedig azt mondjuk, hogy „mivel ezt a bűnt elkövette, nekem nem kell tőle semmi”? Tanuljuk meg Istentől, hogy létezik a megújító kegyelem a hívő ember számára is, amely képes ismételten alkalmassá tenni testvérünket, vagy éppen bennünket Isten szolgálatára. Segítsen bennünket az Úr, hogy ha ilyen helyzetbe kerülnénk, ha testvéreink közül valaki így bukna el, vagy mi magunk buknánk el, akkor tudjunk reménykedni ebben a megújító kegyelemben, és első sorban erre nézzünk, ne pedig a bűneinkre.

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked mennyei Édesatyánk, hogy Te már az első alkalommal is megbüntethetnél bennünket bűneinkért, hogy Benned nem bízva, Tőled eltávolodva, Neked hátat fordítva önmagunknak élünk csupán, és mindazt a parancsot, amit Igédben nekünk adsz, nem teljesítjük nap mint nap. De köszönjük Neked, hogy Te *„irgalmas és kegyelmes Isten vagy”*, aki kegyelmed révén képes vagy megújítani, felemelni az elbukott hívő embert is.

Urunk, kérünk, hogy amikor mi magunk bukunk el, vagy testvérünk követ el súlyos vétket Ellened, segíts nekünk erre a Te kegyelmedre néznünk, azt kérnünk,

és Tebenned reménykednünk. Könyörgünk, hogy erősíts meg minket az egymás iránti szeretetben, a megbocsátani tudásban, és abban a reményben, hogy Te képes vagy a legnagyobb mélységből is felemelni, és Számodra alkalmassá tenni bennünket és testvéreinket. Köszönjük, Jézus Krisztus, hogy számtalan testvérünkön keresztül megmutattad ezt a Bibliában, köszönjük, hogy Előtted nincs akadály, köszönjük az újabb kegyelmet és esélyt. Érthetetlen számunkra ez a kegyelem, mert sem méltóak nem vagyunk rá, sem pedig nem tudjuk sehogyan kiérdemelni, mégis megkapjuk Tőled, mert Te szeretsz bennünket. Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy az életedet adtad ezért, és azért, hogy valóság legyen az minden nap számunkra.

Kérünk, hogy ezzel a kegyellemmel támogasd azokat a testvéreinket, akik nagy mélységekben járnak, akik szenvednek, akik valamilyen lelki problémával, gonddal, akadállyal küzdenek, segíts nekik megújulniuk kegyelmed által.

És kérünk, hogy támogasd egyházunkat. Add, hogy egymás támaszai hadd lehessünk, és egymás hite által hadd épüljünk. Áldd meg egyházunk vezetőit, hogy a Teáltalad kijelölt úton tudják vezetni népedet. Imádkozunk országunk vezetőiért is, hogy minden döntésükben a Te Igéd hadd lehessen számukra mérce és iránymutató.

Köszönjük, gyülekezetünket, annak szolgálóit, és hogy csendesheteken a te Igéd szólhat. Áldd meg a most is zajló csendesheteket. Kérünk, hogy ne csak egy-egy hétre tudjunk Rád különösen figyelni, hanem segíts minden napon a Te akaratodat keresni és Hozzád fordulni.

Könyörgünk, hogy maradj velünk kegyelmeddel minden nap a világ végezetéig, ahogyan meg is ígérted azt. Köszönjük irgalmadat, megőrző kegyelmedet. Legyen áldott ezekért is a Te háromszor szent neved!

Ámen.

Dicséret, 223,1-2. 5-6

1. Istenem, én nagy bűnös ember,
Szent színed elé járulok, :/:
Vétkem oly mély már, mint a tenger,
Mentségért hozzád fordulok.
Én Istenem, én Istenem,
Irgalmazz, kérlek, énnekem!

2. Szívem szerint ím elkesergem
Gonosz és sok bűneimet: :/:
Hogy tőled én eltévelyedtem,
Elhagytalak, Teremtőmet.
Én Istenem, én Istenem,
Irgalmazz, kérlek, énnekem!

5. Csak egy szót mondj, hogy újjá légyek,
Mondd ezt énnékem, bűnösnek: :/:
Megengedtem, menj el békével,
Meglásd, többé ne vétkezzél.
Én Istenem, én Istenem,
Irgalmazz, kérlek, énnekem!

6. Nincs kétségem, megvigasztaltál,
Erősítéd én szívemet, :/:
Könyörgésemben meghallgattál,
Érzem már szent kegyelmedet.
Én Istenem, én Istenem,
Irgalmazz, kérlek, énnekem!